

ЕЛИН ПЕЛИН
САМОДИВСКО ПИЛЕ

chitanka.info

Ела, бре Йоване, пусто да остане,
ела да се видим, откога те тражим.
Днеска цел ден пием! Защо? Че ти кажем.
Не е ни от жалба, ни от радост върла.
Рекох ужском така чашка да му хвърла,
па ойде килото ... — Е — оно е мерка —
другото по него беше за почерпка,
пийнах му от чудо. Пусто чудно чудо!
Новина научих днес у Голо Бърдо.
Като гръм ме тресна она по главата
и в шемето, брате, спрех у механата.
Знаеш, що станало вчера в саминало,
пристанала Яна от Лисичо било,
за Вуте гайдара от Вълчо котило!

Йован чу и ахна, па зе да се дзвери,
уста си отвори — дума не намери
и как бе застанал ребром пред вратата,
като кютук дъбов рухна в механата.
— Бре, що думаш, Пижо — нек е хаирлия,
те за новината и я кило пия!

Не е, брате, село пусто, като село —
пръснало се в планината, та се невидело.
Накацали къщурките от чука на чука —
кукувица там да кукне, не се чуе тука.
А и тамо божии хорица живеят,
зиме мръзнат, лете се на слънце греят,
трудят се и чоплят каменяко,
да се роди нещо — ръж сред буреняко,
ала инак хубост ненагледна,
слади ти окото и душата бедна.

Счичкали се чуки, върхове, гори, балкани,
като разни дрипави ровинища постлани —

докъдето погледа улови
гънки, гънки, като на потури нови.
Е-е, пък там високо, като на полица,
пътечка кривули. Горѐ лети птица...
Пещери, скали — замръзнали владици,
а по капите им си пасат козици.
Стръмно, страшно, свет да ти замае,
а най-доле мътен Искърo играе.

Планина е, па ще има върхове високи,
планина е, па ще има долове дълбоки —
по връове орлица се вие,
по долове вук че да се крие.
Орлица е Яна от Лисичо било,
вук бе Вуте от Вълчо котило.
Що бе чудо, що бе хубост, пуста Яна!
Едра, снажна, набита — мецана.
Очите и пусти — лалугери живи,
клепките и — нежънати ниви,
дека стъпи, земя се превива,
кой я срещне, от път се отбива,
още мома, таквая малечка,
като че беше бозала от мечка.
Дивото и теглеше душата,
страшното я викаше в гората.
Она беше родена пастирка —
ка препаше шарена престилка,
ка нарами кривак дреновица,
ка узме гърне с лютеница,
ка подкара стадото на паша,
раздипля се планината наша
и гората сама че излезе
да я кани у нея да влезе.
Сенки си на път и постила,
те от тая до друга могила,
па я среща, радва и милува,
па и с листа сладко хортува:

— Яно, чудо Яно, стани птица,
Яно мари, стани гургулица —
ден и ноц у мен да живееш
и по всеко дърво да ми пееш.

Па каков и пусти Вуте беше!
(Добре че ги двама Искъро делеше.)
Он бе младо като нея, кротко като пиле,
е, и он овчар бе, и баща му бил е,
ама инак беше душа — памук мека,
мехлем да я сложиш, оздравя човека.
Па бе мъдър като старец, като даскал умен,
а в разговор — кавал сладкодумен.

Срецнаха се при Искаро он и Яна,
он отсреща в каменяко, она оттук на поляна,
докарали двама ожаднели стада
на водица бързоточна, на прохлада.
Застанаха те насреща. Она го погледна...
Пъстро пиле влете в душата му бедна
и го клъвна, и усети болка сладка,
в сърцето му не остана кръв ни капка.
То заби, заудря прималело,
тая болка несетило, невидело.
Не изтрая Вуте. Щъкна, завърте кривако,
стадото подгони бързо и заби в трънако.
И чу страшни в сърцето бумтежи,
и ушите топовни гърмежи.
Пред очи му пламнаха пожари,
а след него смех весел избухна.
Във вълните на Искъро бухна.
И записка като лебед волен.
— Майке, майке, дали не съм болен —
рече Вуте, седна да почине,
разтри чело, дано му умине.
На други ден гяволо рогати
грабна Вуте, па там го изпрати.

Гледа Вуте — насреца пред него
стои Яна и с очи яде го.
Па му дума некак закачливо:
— А бре, Вуте, а бре, момче диво.
Вчера що литна оттук като птица —
вук ли виде, мечка ли стръвница?
— Видох, Яно, видох... гълъбица.
— Не си зърно, Вуте, да те клъвне.
— Не съм дърво, пилето да скрием...
— Имаш ръце, Вуте, улови го!
— Не е пиле, като пиле, Яно, оваджиско,
а е пиле пусто самодивско.
А Яна го гледа и се смее:
— Вуте, Вуте, не ще те огрее,
наистина съм самодивско пиле.
— Че те ловим, Яно, със омайно биле.
Че уплетем мрежа от коприна,
че заградим гора със къпина.
— Мутен Искър между нас се вие.
— Въз баиро он че се отбие,
ако двама Яно го помолим,
ако двама от сърце се волим.
— Не бих, Вуте на молба паднала,
по бих лесно вода препливала.
— Яно, Яно, би ли ме земала!

Още Вуте рече-недорече,
Яна скочи у Искъро вече.
И заплива като риба мрена,
бърза вода направи на пена
и изскочи срещу в каменяка,
па прегърна Вуте със кривака.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.